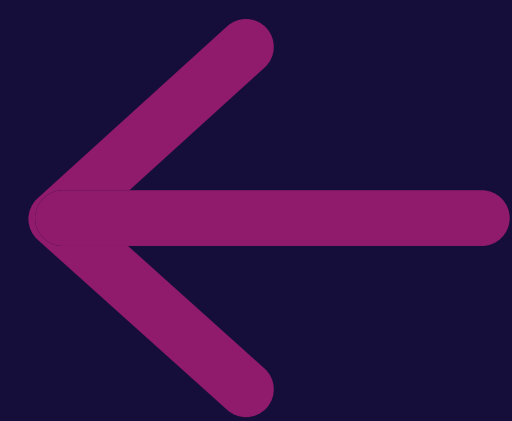

ג'ודי קומר וסנדרה או. "בעונה השנייה אנחנו חוקרים יותר לעומק את הרומן הבלתי אפשרי הזה בין שתייהן"

שונאות

סיפור אהבה

מה גרם למבקרי הטלוויזיה לקבוע כי "להרוג את איב" היא סדרה מושלמת? איך הפכה ג'ודי קומר לאייקון אופנה מוערך בזכות דמות של רוצחת פסיכופתית? והאם ההצלחה הסוחפת תסדר לסנדרה או את תפקיד ג'יימס בונד? עם חזרתה של דרמת הפשע המוערכת לעונה שנייה פגש כתבנו את שתי הכוכבות, וחזר עם נזיפות מסנדרה

נמרוד דביר, ניו יורק

סנדרה או בעונה השנייה של "להרוג את איב". "אפשר לומר שמיניות וגילוי הגבולות שלה הם מוטיב שלנו בסדרה"

אז: "כשבן אדם מרגיש נוח בתוך העור של עצמו, זה מושך אחרים. המיניות של ג'ודי לא מגיעה ממגזינים או מגברים שאומרים לה מה לעשות כדי להיות סקסית. הסקס אפיל מגיע מהנוחות. נשים יכולות להזדהות עם הנזילות המינית שלה"

שונאות סיפור אהבה

אז: "מהרגע שנפגשנו, היתה בינינו כימיה משונה וחזקה. אנחנו מקשיבות זו לזו ברמה עמוקה. זזות בהתאם לקצב של השנייה. זה עושה אותנו פרטנריות טובות. אנחנו לא ומסמסות אחת לשנייה מה לבוש ואיך להתנהג. זה פשוט קורה"

המשחק. במיוחד הרגיזה אותם ההחלטה של בתם לוותר על מלגה ללימודי עיתונאות באוניברסיטה לטובת לימודי דרמה במונטריאול. ההימור שלה הצליח בגדול. כי 30 השנים האחרור נות היא עוברת כמעט ללא הפסקה בתעשיית הבידור האמריקנית, עם תפקידי אורח באינספור סררי רות וסרטים, מ"יומני הנסיכה" ועד "דרכים צדדיות" ו"סטריפטזיז באיגואנה הכחולה".

אבל התפקיד הגדול ביותר שלה עד השנה שעברה, שהכניס אותה ב־2005 לכל בית בארה"ב, היה זה של כריסטינה יאנג ב"האנטומיה של גריי". היא עשתה אותו במשך 12 שנים, גרפה בדרך מקבץ של פרסים ומועמדויות (בהם גלובוס זהב אחד וחמש מועמדויות לאמי), וזכתה להרבה כבוד במולדתה קנדה, כולל כוכב על שמה בשדרת הכוכבים הקנדית.

אבל נדמה שכל זה היה רק הכנה לטירוף שהגיע עם "להרוג את איב", שהזניקה אותה לליגה של הגדולים באמת. חוץ מוכייה שנייה בגלובוס הזהב (שיא לשתי קנית ממוצא אסיאתי), זכייה בפרס גילדת השחקנים ומועמדויות לאמי ולבאפט"א, היא מקבלת מחמאות מהמבקרים החשובים בתעשייה, נואמת באירועים גדולים שאינם קשורים בהכרח לתעשיית הבידור, וזוכה להיות בפרונט בהנחיה של טקסים גדולים – כמו טקס גלובוס הזהב האחרון (האישה האסיאתית הראשונה שנבחרת לתפקיד).

או השכיחה לנצל את המעמד ברגע שהפך לוויירא" לִי, כאשר התנגחה בשידור חי בגזענות הפושה בהוליווד ובחיבה של מפיקים ללהק שחקניות לבי נות לתפקידים של נשים ממוצא אתני אחר. ההייפ סביבה כל כך גדול, שהשמועה העכשווית טוענת שהיא מועמדת להיות הגרסה הנשית של ג'יימס בונה או, אגב, לא אזהבת את השמועה הזאת. "מן הסתם, אומרים שאני מתאימה להיות בונר מאחר שאני מגי למת סוכנת בין בריטית. אבל לא, אנחנו ייחודיים, אי אפשר להשוות את איב לאיזו דמות גברית מיר כרת. אני מבינה שאנשים אוהבים להשוות, אבל לא באתי לעשות את ג'יימס בונר, וזה לא מה שאני רוצה לעשות. באתי לגלם נשים".

או היא גרושה, ללא ילדים. בעלה לשעבר הוא הב־מאי אלכסנדר פיין, שאותו הכירה כשביים אותה בסרט "דרכים צדדיות". היא מתגוררת בלוס אנג'לס מאז תחילת הקריירה שלה, אם כי רק בשנה שעברה קיב־לה אורחות אמריקנית. לא מכבר תגנה "יום הולדה" שנה לקבלת האורחות בהנחיית "סאטרדיי נייט לייב",

"ויש גם מרכיב מיני, של תשוקה. בעונה השנייה אנחנו חוקרים יותר לעומק את הרומן הבלתי אפשרי הזה בין שתיהן, עד כמה רחוק הוא יכול להגיע, וכמה זמן הוא יכול להימשך".

אז זו בעצם סדרה על סיפור אהבה בין שתי נשים הפיזיות, שמגלות שהן יותר דומות ממה שחשבו?
"אני שונאת את השאלה הזאת!" פוסקת אן, "ואגיד לך למה. אני מרגישה שכל הזמן אנשים מנסים לשים אותנו בקופסאות, לגרום לנו להסביר בדיוק על מה הסדרה ולמה התכוון המשוה. אבל זה לא עובר ככה. אם ככה, זו סדרה על כך שלא צריך קופסאות. אין מסר אחה, פשוט, מסודר וקל לעיכול. זה שתי וערב של המון דברים וממדים, כמו בחיים".

קומר: "מה שהכי מרגש אותי בסדרה הזו הוא שכל צופה יכול לראות בה משהו אחר. כל כך מרגש אותי לשמוע 20 דעות שונות על אותו הפיק. זה מה ששומר על הסדרה 'פרש'".

אז: "בשביל חלק מהצופים זו סדרת מתח וריגול, אחרים רואים בה משל על נשיות מודרנית, בעי־ני רבים זה בכלל משהו קטן יותר, על התבגרות והתמודדות עם שינויים בחיים. אם הייתי חייבת למצוא משהו משותף, הייתי אומרת שזו סדרה על אובססיה. רואים את זה אצל כל הרמויות, ולזה הצופים מתחברים".

"אובססיה היא רגש נורא, אבל אני חושבת שכל בן אדם חווה אותו. אני חושבת שזה מאור אנושי להיות אובססיבי למשהו. בגלל שזה מרכיב חשוב ברג"א של הסדרה, היא מצליחה לפנות לקהל מאור רחב ולגעת בצופים בנקודות עמוקות, שהם אולי לא ידעו שיש להם".

ניזיפה בעיתונאים ודירוג של איכות השא־לות הם תחביבים של אן, שעוזרים לה לסגל ארשת אינטלקטואלית עד מאיימת. היא מרבה לפתוח את תשובותיה ב"זו שאלה ממש טובה" או "אני לא אוהבת את השאלה הזו בכלל", מעירה לעיתונאים שמתפר־צים אחר לדברי השנן, ולא חוששת להגיד ש"שמתי לב שהגברים כאן לא נותנים לקולגות הנשים שלהם לדבר, ואולי זה אומר שיש פה יותר מדי גברים".

אולי הווייב הקפרון הוא בעצם הדרך של או בת ה־47 (שנראית הרבה פחות, אם יורשה לי) להתענג על מעמד הסופרסטארית, שהסדרה הקנתה לה בשנה האחרונה. היא נולדה בקנדה למהגרים קוריאנים, שלא אהבו במיוחד את העובדה שבתם נמשכת לתחום

"באופיד" הכתיר אותה כסדרה "המור־שלמת ביותר לזמננו". "ואניטי פייר" בחר בה כאירוע האופנתי הכי משמ־עותי בטלוויזיה. "דיילי מייל" דיווח שבהאלווין, מספר עצום של חוגגים התחפשו לר־מויות מהסדרה, מה שהפך אותה למובילת התחפור שות של השנה. ואם כל זה לא מספיק, היא שברה שיא בהיסטוריה של טקס פרסי הבאפט"א הבריטיים, כשקיבלה לאחרונה מועמדויות ל־14 פרסים, כמעט בכל הקטגוריות המרכזיות.

"להרוג את איב", זה השם, ואם אתם לא מכירים אותו, אתם לא שותפים ל"אחד האירועים התרבותיים הגדולים של השנה", כפי שקראו לה בתקשורת. סדרת המתח־קומדיה־פעולה־תשוקה של BBC אמריקה הופי־עה ב־90 אחוזים מהדירוגים של 127 מבקרי הטלוויזיה הגדולים בעולם, לרוב בשלישייה הפותחת – כשהיא עוקפת סדרות מהוללות כמו "אטלנטה" ו"האמריקנים". העונה הראשונה עלתה בארה"ב בדיוק לפני שנה, ובמרכזה איב פולנסקי (סנדרה אן, הרופאה כריסטינה יאנג מ"האנטומיה של גריי"), אמריקנית שחיה בלוי־נרון עם בעלה הנחנח ועוברת בארגון הביון הבריטי M16. השגרה שלה נשברת כשהיא מצליחה להשתחל לצוות שחוקר פעילות של רוצחת שכירה מסתורית ששמה וילָגֶל, שאותה מגלמת ג'ודי קומה, אחת התי־גליות הגדולות של השנה שעברה.

במהלך העונה מתברר שווילגל עוברת עבור אר־גון סודי ששמו "השניים עשר", ששולה אותה לבצע רציחות ברחבי אירופה. איב יוצאת בעקבותיה, ובין השתיים מתפתחת מערכת יחסים הזויה ותלותית, כשהגבולות בין אהבה ושנאה מיטשטשים במהירות. מדובר בעיבוד לסדרת הספרים הבריטית מאת הסופר לוק ג'נינגס, אבל אל תצפו שהספרים יעו־רו לכם גלגות מה קורה בסוף. כבר מההתחלה היה ברור שהתסריט הטלוויזיוני הרשה לעצמו ללכת לכיוונים אחרים לגמרי, בעיקר עם הבחירה לשים את דמותה של איב במרכז ולהתמקד במערכת היחסים בין השתיים. בספר הראשון בסדרה, "Codename Villanelle", איב כלל אינה מוזכרת.

כמו הדמויות שהן מגלמות, גם או וקומר מקפידות להפגין סימביוזה וקוטביות בחיים האמ־יתיים. זה ניכר כבר בלוק: לראיון לכבוד העונה השי־גייה (שעלתה השבוע בHOT וב־NEXT TV) הן באות יחדיו, לבושות בחליפות בגזרה כמעט וזהה, רק שזו של קומר שחורה לחלוטין, ושל או לבנה כשלג. היש יותר ברור מזה? ואף שקשה להתעלם מהסימבוליות (שחור ולבן, מלאך ושטן), הן מתעקשות בתוקף שלא תיאמו את הלבוש.

"מהרגע שנפגשנו, היתה בינינו כימיה משונה וחי־זקה", אומרת אן, וקומר מהנהנת. "אני חושבת שא־נחנו מקשיבות היטב זו לזו, ברמה מאוד עמוקה. כל אחת מאיתנו וזה בהתאם לקצב של השנייה. זה עושה אותנו פרטנריות מאוד טובות.

"זה לא שאנחנו יושבות בלילה ומסמסות אחת לשנייה מה ללבוש ואיך להתנהג. זה פשוט קורה, יש לנו כימיה שמבוססת על הקשבה ותשומת לב הרדית. הדינמיקה בין שתינו היא מה שהופך את מערכת היחסים הזו לכל כך מעניינת. היא הכוח שמניע את הסדרה".

"מצד שני, זו מערכת היחסים הכי דפוקה כרגע בטלוויזיה!" צוחקת קומר. "יש איזה כוח לא בריא שרוחק אותן אחת לעבר השנייה. הן מרותקות זו מזו, לא בהכרח מאותן הסיבות. איב נמשכת לחופשיות של וילגל ואפילו לאלימות שלה, כפי שמגלים ככל שהסדרה מתפתחת.

"אצל וילגל המשיכה מבוססת על כבוד, היא מעריי־כה את החוכמה של איב ומה שהיא השיגה בקריירה. מצד שני, היא רוצה את החיים שלה, את ה'נורמליות' שהיא יצרה לעצמה.

←

ג'ודי קומר בתפקיד וילנל. "יכולתי לגמרי להזהדות עם הכינוי פסיכופתית"

קומר: "אנשים אומרים לי כל יום שהם מצאו את עצמם מריעים לווילנל, אפילו שהיא מבצעת רציחות ומעשים בלתי נסלחים. זה חלק מהיופי של הסדרה - שאין שחור ולבן, שווילנל ואיב אינן הטוב והרע במובן המקובל"

שונאות סיפור אהבה

או: "מן הסתם, אומרים שאני מתאימה להיות בונד מאחר שאני מגלמת סוכנת ביון בריטית. אבל לא, אנחנו ייחודיים, אי אפשר להשוות. לא באתי לעשות את ג'יימס בונד, וזה לא מה שאני רוצה לעשות. באתי לגלם נשים"

קוראים לדמות שלך פסיכופתית. זה לא מעליב?
היא צוחקת. "אותי הגנוו להקפיד שווילנל תהיה שני דברים: אישה מזוהה ומישהי שמאוד נהנית ממה שהיא עושה. אז יכולתי לגמרי להזהרות עם הכינוי פסיכופתית".

התקשורת מכתירה אותך לאחרונה כסמל סקס. את זוכה להרבה תשומת לב בקרב הקהילה הגאה, כי וילנל היא לפחות ביסקסואלית.

"אני לא חושבת שהיא מינית בצורה מיוחדת, או לפחות לא בצורה שהתרגלנו לראות בעבר מנשים כמוה על המסך. היא פשוט היא. אף פעם לא ריברנו בסדרה מה היא ומה הנטיות שלה. היא חיה את החיים שלה, וזה בסדר. מאוד משמח אותי שהקהל רואה בה משהו מיני, שמקבלים אותה".

סנדרה או מחזקת אותה. "כשבן אדם מרגיש גנוח בתוך העור של עצמן, זה מושך אחרים. המיניות של ג'ודי לא מגיעה ממגוינים או מחבורה של גבי רים שאומרים לה מה היא צריכה לעשות כדי להיות סקסית. הסקס אפיל שלה מגיע מהנוחות שלה. אני חושבת שהרבה נשים יכולות להזהדות עם הגוילות המינית שלה.

"במובן הזה, ניכר שזו סדרה שנוצרה על ידי נשים, מככות בה נשים, והיא מספרת על מערכת יחסים בין נשים. המיניות של וילנל מעולם לא דוברה. פשוט עברנו הלאה".

אז הסדרה בן מעבירה איזשהו מסר על מיניות וקבלתה?

"אתה טריק, אתה כל הזמן מנסה לגרום לי לשים מסגרות", נזופת כי או שוב. "אל תגיד מסר, תגיד מוטיב. כן, אפשר לומר שמיניות וגילוי הגבולות שלה הם מוטיב שלנו. זה משהו שהרבה אנשים יכולים להי זדהות איתו. יש הזמן גוילות בעולם, לא צריך לשים מירכאות מסכיב לכלום. העולם לא בנוי ככה. זה נהדר אם מה שאנחנו עושים מגיע לאנשים שהרגישו עד היום לא מיוצגם, אבל לא כיוונו לזה".

האופנה היא חלק גדול מהסדרה. לא מעט עיתונים ומגוינים נחשבים, ובהם "אגנטי פייר" ו"רולינג סטון", הכתירו את קומר כאייקון האופנה של השנה.

"זה מאוד מחמאי לי", היא אומרת, "אבל אני לא יכולה לקחת קרדיט על זה. יש צוות שלם שדואג לבחור מה אלבש ואיך אראה. אני כן מרגישה שמאוד מעריכים את דעתי. יש קצת ממני בבחירת המלתחה של וילנל, לא אכחיש".

מה חלוק שהכי אהבת בעונה הקודמת?
"היו הרבה, אבל הכי אהבתי את החליפה שהיא לובשת בברלין, כשהיא רוצחת את ביל, השותף של איב. זו חליפה של דריס ואן נוטן, מאוד גרפית. יש משהו בהרגשה שהיא נתנה לי, היא מאוד מעצימה".

רוב הסצנות הקשות, פיזית, גופלית על קומה. "את רוב ימי הצילום אני מסיימת עם כמה חבורות פה ושם", היא מחייכת, "אבל יש לי כפילה מרהימה ששמה ג'סיקה, והיא זאת שגורמת לי להיראות קולית. "אם כבר, הדובר הכי קשה בשבילי הוא שימור האנרגיה, כי אנחנו מצלמים סצנה אחת עם הרבה הפסקות. למשל, מצלמים ארבע שניות של סצנה, עוזרים לשעה, ואז חוזרים לצלם עוד כמה שניות. קשה מאוד להמשיך מהנקודה שבה עצרת, להיות כאותו טירוף ובאותה רמה של אנרגיה, כדי שזה ירגיש המשך טבעי".

התאמנת לפני הצילומים?

"לא עשיתי כושה, אבל עברתי על מה שאני מכנה 'כוריאוגרפיה'. לפני כל סצנה מורכבת יש כמה ימים קשים של חזרות על המרכיבים הפיזיים, ומבחינתי הם ימי ריקור.

"סצנות הפעולה מאוד מורכבות, גם בגלל מספר האנשים שמעורבים בהן. על המסך נראה שמדובר רק בוילנל ובקורבן התורן שלה, אבל בפועל יש הזמן

וניצלה את ההזמנות לרדת קצת על האמריקנים, עם בריחות קרש כמו "עכשיו, כשאני אחת מכם, מותר לי לעוף על עצמי".

איך ההרגשה לקבל כל כך הרבה פרסים?

"זו שאלה קשה, כי איך אפשר באמת לענות עליה? זה נהדר לקבל פרסים. עונת הפרסים האחרונה היתה באמת משהו מיוחד, אבל הייתי אומרת שלא רק בש"בילי, אלא עבור הסדרה.

"אני חושבת שאולי התכוונת לשאול על ההרגשה של הניצחון. כי אני חושבת על זה הרבה, אם אני מרגישה מנצחת. הגעתי למסקנה שכן, אבל הניצחון פה הוא קבוצתי. הסדרה כמכלול הצליחה במטרה שלה, והפרסים הם הביטוי לכך".

הסדרה מבוססת על סדרת ספרים בריטית, רוב השחקנים והכותבים בריטים, והיא מצולמת בלונדון. הריגשת שאת מביאה את הייצוג האמריקני?
"ממש לא. אני לא חושבת שיש לסדרה קול בריטי מובהק. הווייב שלה הוא מאוד גלובלי, שזה משהו שמאוד אהבתי. אם כבר, אפשר להגיד שלסדרה יש קול נשי הרבה יותר מקול בריטי.

"לאיב יש חיים אמיתיים. היא אמנם סוכנת בארגון ביון, אבל היא עדיין צריכה להתמודד עם חיי היום־יום, כמו לקנות חלב במכולת או ללכת לשירותים או לריב עם בעלה. זה נותן לה עומק. מאוד אהבתי את הכיוון שאליו לקחו את הדמות שלה.

"בעונה הראשונה רואים אותה מתחילה לשאול את עצמה מי היא באמת. בעונה השנייה היא הולכת לכיוון הרבה יותר אפל. למה היא כל כך אובססיבית לגבי וילנל? היא אישה בגיל העמידה שנמשכת למי קומות של אלימות, ומתחילה לחשוב באופן שונה על המיניות שלה, על הכוח שלה.

"גיליתי שהדמות הזאת מאוד מאתגרת לגילום, במיוחד כשהיא באמת מגיעה למקומות אפלים. הייתי צריכה הרבה תמיכה והרבה עבודה עם אנשי מקצוע. עברתי ואני עוברת הרבה טיפולים פסיכולוגיים, שיי עזרו לי להתמודד עם הדמות הזו".

בזמן שסנדרה או לוקחת את הסדרה די קשה, שותפתה משדרת גישה יותר קלילה, כמו בסדרה. "אני לא בטיפול פסיכולוגי ולא מרגישה צורך בכך. אם כבר, הדמות של וילנל היא הטיפול שלי", היא צוחקת. "אני מגלמת את הדמות שלה עם הרבה אושר ומשחררת כל כך הרבה דרכה. היא כיפית. אני מקי בלת ממש באזו מצילים הסצנות שלה".

גם עבור קומר בת ה־26 מדובר בפריצה גדולה. היא נולדה וגדלה בליברפול במשפחה מהמעמד הבינוני; אביה הוא מסא'ייסט ספורט ואמה עובדת ברשות התחבורה המקומית. יש לה עדיין מבטא ליברפולי כבד, שרי מפתיע לשמוע ("זה מצחיק, כי זה המבטא היחיד שאני לא עושה בסדרה").

היא התחילה לשחק במחזות כבר בבית הספר היסרי די, ואל עולם הטלוויזיה הגיעה בגיל 15, עם תפי קיר באופרת הסבון הרפואית "The Royal Today". משם עברה למעשה בלי הפסקה, ועם השנים קיבלה תפקידים יותר ויותר משמעותיים – כולל תפקידים ראשיים בסדרות "ר"ר פוסטר", "13", המיני־סדרה המוערכת "המלכה הלבנה" והסרט הביוגרפי על מור ריסי "England is Mine". "להרוג את איב" הביאה אותה סופ'סוף לדרגת כוכבת.

קומר היא רווקה, ולדבריה, מתגוררת עם הוריה בליברפול ("זה שומר עלי מאונת"), אף שברוב השנה היא בצילומים בלונדון.

"הסדרה הזאת שינתה את חיי. כל הזמן ניגשים אלי צופים ומבקשים להודות לי על מה שאנחנו עושות. אנשים אומרים לי לי כים שהם מצאו את עצמם מריי עים לוילנל, אפילו שהיא מבצעת רציחות ומעשים בלתי נסלחים. זה חלק מהיופי של הסדרה – שאין שחור ולבן, שווילנל ואיב אינן הטוב והרע במובן המקובל. אתה מגלה שאתה אוהב את שתיהן".